

Institution i alt for høj Grad gennemført Skriftens Ord om, at den ene Haand ikke maa vide, hvad den anden gør, og dette glippende Samarbejde mellem Etatens Afdelinger koster desværre Statsbanerne en ugudelig Bunke Penge.

Jeg skal nævne to typiske Eksempler, et, der ligger nogle Aar tilbage i Tiden, og et af ganske frisk Dato. Der skulde ved en jydsk Station i en Strækning af flere Hundrede Alen lægges en Vandrørsledning langs Sporene, og over disse Rør skulde der anbringes Cementkasser med Traadtræk til Signalhuset. Telegrafafdelingen, som skulde udføre det sidste Arbejde, kom først og begyndte at arbejde. Stationsforstanderen paa den paagældende Station gik til Arbejdslederen og sagde, at det var hen i Vejret at begynde paa dette Arbejde, for der skulde jo lægges Vandrør nedenunder. Denne svarede, at det kom ikke ham ved, det var Baneafdelingen, som havde med det at gøre. Arbejdet blev altsaa fuldført, Telegrafafdelingen lagde Cementkasser. Derefter kom Baneafdelingen og gravede det hele op og lagde Rørene. Saa blev der sendt Bud til Telegrafafdelingen, som gjorde sit Arbejde ovenover Rørene om igen.

Det andet Eksempel, der er af ganske frisk Dato, drejer sig om en Udvidelse af Roskilde Stationsbygning, som finder Sted for Tiden. I den vestlige Del af Roskilde Jernbanestation har Postvæsenet Lokale, i Façaden ud til Gaden i Enden af Bygningen har Toldvæsenet et Vagtlokale, og i Façaden ud mod Perronen har Statsbanerne Toi'etrum. Hvorledes det nu spænder af, naar saadanne tre Statsvæseners skal arbejde sammen om en ganske ringe Ombygning, skal jeg illustrere i det efterfølgende. Postvæsenet har for lidt Plads, det maa, naar der er særlig travlt, f.Eks. ved Højtider, arbejde i en Flytteomnibus, som man kører op ved Siden af Postkontoret og indretter til Postkontor. Postvæsenet ansøgte derfor om at faa Stationsbygningen udvidet mod Vest, saaledes at man kunde indrette et større Pakrum og en Afdeling til Postbokser. I 1916—17 blev Bevillingen til den ønskede Udvidelse givet paa Finansloven, og saa hørte man ikke mere til den Sag. I de Aar, der er gaaet siden, har Postkontoret stadig maattet køre Flytteomnibussen frem, naar der var meget at bestille paa Kontoret. At Udvidelsen blev udsat, har jo ogsaa medført, at det nu er godt og vel dobbelt saa dyrt at foretage den som i 1917, da Pengene blev bevilget. Jeg skal ikke opholde mig

ved den Side af Sagen, det hele er en Historie paa omkring 60 000 Kr., og det maa jo kaldes en ringe Pølse i denne Slagted. Jeg skulde heller ikke have opholdt mig ved det Spild af Penge, her er foregaaet, hvis ikke Tilfældet i Roskilde havde dannet en typisk Illustration til Samarbejdsforholdene indenfor Statens Institutioner. Nu i Sommer, 3 Aar efter, at Bevillingen til Udvidelsen er givet, tog man fat paa det lille Byggeforetagende. Tegningerne blev endeligt fastslaaet, og Roskilde Postkontor fik Besked om, at nu kom Udvidelsen. Denne blev givet i Entreprise til et Haandværkerfirma i Roskilde, og i Begyndelsen af September kunde Arbejdet paabegyndes. Samtidig hændte der det, at Statsbanernes Haandværkere begyndte at rive Skillerummene ned i Statsbanernes Lokale ud mod Perronen i den Del af Bygningen, som skulde ombygges, og i Stedet satte man de nydeligste Porcelænsfliser op. Postmesteren rapporterede Sagen til Overpostinspektoratet — naturligvis i en Skrivelse —, og saa hørte han ikke mere til den. Saa gik han til Stationsforstanderen i Roskilde og sagde, at dette var ganske forrykt, da hele Bygningen skulde rives ned og Toiletterne flyttes for at skaffe Plads til Postlokalet. Stationsforstanderen svarede, som sandt var, at det kendte han ikke noget til, han havde ingen Besked faaet om, at der skulde foretages en Ombygning af Roskilde Stationsbygning. Saa blev Porcelænsfliserne sat op, og i disse Dage er de revne ned igen, for nu er der endelig taget fat paa Ombygningen af Posthuset. For at denne Ombygning kunde foretages, skulde man rive den gamle Bygning ned, og Haandværkerne begyndte, som rimeligt var, at rive ned ovenfra, fra Taget. Oppe paa Taget stødte de paa et Spær, som bar nogle Telegraftraade fra Statsbanerne. Dette Spær maatte naturligvis ikke flyttes, uden at man fik behørig Tilladelse dertil. Denne Tilladelse kunde ikke faas paa Roskilde Station, hvor der ingen Myndighed findes, der kan give en saadan Tilladelse. Der maatte skrives ind til København, til et eller andet Kontor. Sagen maatte behørigt dokumenteres. Der veksledes Skrivelser frem og tilbage, og i Løbet af 3 Uger fik man Besked om, at man maatte flytte dette Spær. I de 3 Uger laa Arbejdet delvis stille. Saa kunde man gaa videre med Nedrivningen, og omsider naaede man ned til Stueetagen. Der stødte man paa Tolderen, der protesterede, som rimeligt var, mod, at man rev Taget ned over Hovedet paa ham. Det vil sige, Told-